

Karen Kingsbury

Hoog gegrepen

Roman

Vertaald door Marian Muusse

Voorhoeve

Hoofdstuk een

Chase Ryan betwijfelde of er genoeg zuurstof was in het vliegtuig dat hem van San Jose naar Indianapolis zou brengen. Hij ging in de Boeing 737 op zijn stoel naast het raam zitten, schoof zijn laptopas onder de stoel voor hem en deed zijn ogen dicht. *Diep ademhalen*, zei hij tegen zichzelf. *Rustig blijven*. Maar hij voelde zich over geen enkel aspect van het werk dat voor hem lag gerust. Maandag zou hij met zijn beste vriend Keith Ellison in Bloomington in Indiana aan de slag gaan en miljoenen dollars van anderen investeren in een film waarvan ze verwachtten dat die levens zou veranderen.

Zelfs op de zeldzame momenten dat dat feit hem geen angst aanjoeg, hoorde Chase nog de zachte, bezorgde stem van zijn vrouw Kelly, die hem de ontvullende realiteit had voorgehouden. ‘Slechts twee miljoen dollar, Chase? Meen je dat?’ Ze was er op weg naar het vliegveld weer over begonnen. Haar knokkels bleven wit terwijl ze het stuur stijf omklemde. ‘Hoe moet het als het geld opraakt voordat je de film af hebt?’

‘Dat gebeurt niet.’ Chase keek strak voor zich uit. ‘Keith en ik kennen ons budget.’

‘En als het nou niet gaat zoals je hoopt?’ Haar lichaam was gespannen, haar ogen stonden angstig. Ze wierp hem een korte, nerveuze blik toe. ‘Als er iets gebeurt, zijn we de rest van ons leven bezig dat geld terug te betalen.’

Daar had ze gelijk in, maar dat wilde hij niet toegeven. Niet nu het te laat was om te stoppen. De acteurs zouden over twee dagen op de set aankomen en morgen zou de hele filmploeg in Bloomington arriveren. Alles draaide op volle toeren en er

kwamen al rekeningen binnen. Ze moesten wel doorgaan en zich aan hun budget houden. God zou hen helpen deze film met twee miljoen dollar te maken en de geloofsboodschap beter en krachtiger te illustreren dan ooit in de filmindustrie was gebeurd.

Falen was geen optie.

Ze bereikten het vliegveld, maar voordat ze Chase afzette, draaide Kelly zich naar hem toe. Ze had rimpels tussen haar wenkbrauwen. Ze was nog maar eenendertig, maar zag er de laatste tijd ouder uit. Misschien kwam het doordat ze alleen nog maar glimlachte als ze met hun twee dochtertjes, Macy en Molly, speelde. Haar stem klonk zorgelijk. 'Tot over vier weken?'

'Ik hoop eerder.' Hij wilde beslist optimistisch blijven.

'Bel je?'

'Natuurlijk. Iedere dag.' Chase keek naar haar en zag dat de vertrouwde liefde er was. Maar de bezorgdheid herkende hij niet. Hij zou nu graag het geloof in haar zien dat ze had gehad toen ze nog in Indonesië woonden. 'Het komt wel goed, schat. Echt.'

'Oké.' Ze zuchtte en zuchtte direct daarna nog eens. 'Waarom ben ik zo bang?'

Hij voelde met haar mee. 'Kelly...' Zijn stem klonk zachter dan eerst en hij probeerde wanhopig haar te overtuigen. 'Geloof in me... geloof in deze film. Je weet niet half hoe hard ik dat nodig heb.'

'Ik doe mijn best.' Ze sloeg haar ogen neer en het duurde even voordat ze weer opkeek. 'In Indonesië was het makkelijker. In het oerwoud was onze opdracht tenminste eenvoudig.'

'Eenvoudig?' Hij grinnikte, maar in zijn lach klonk geen echte humor door. 'We hadden het nooit makkelijk in Indonesië. We hadden allemaal wel gearresteerd of vermoord kunnen worden. We hadden malaria kunnen krijgen of wel tien andere ziektes. Met zulke risico's leefden we dagelijks.'

De rimpels in haar gezicht trokken een beetje weg en om haar mondhoeken verscheen een vaag glimlachje. Ze raakte zijn gezicht aan met haar vinger. ‘Toen hadden we elkaar tenminste.’ Ze keek hem diep in zijn ogen, naar de plaatsen die alleen hun tweeën toebehoorden en ze kuste hem. ‘Toe, Chase... je snapt toch wel waarom ik me zorgen maak? Het gaat niet alleen om het geld.’

Hij wierp een vlugge blik op zijn horloge. ‘Je bent bang dat we niet op tijd klaar zullen zijn en dat we daardoor ons budget zullen overschrijden en...’

‘Nee.’ Ze verhief haar stem niet, maar de angst in haar ogen snoerde hem de mond. ‘Begrijp je het dan niet?’ Schaamte vulde de momenten tussen haar woorden. ‘Je bent jong en knap en getalenteerd...’ Haar glimlach was nu triest. ‘Je gaat met mooie actrices en professionele mensen uit de filmwereld samenwerken en... ik weet het niet. Ik vind het allemaal gewoon beangstigend.’

Haar diepste gevoelens sprak ze niet uit, de gevoelens waarover ze hem een week voor zijn reis had verteld. Haar angst dat ze vergeleken bij de sterren uit Hollywood maar gewoontjes zou lijken. Chase had met haar te doen en was gefrustreerd over haar gebrek aan zelfvertrouwen. ‘Het gaat hier niet om de filmindustrie, maar om een groter zendingsveld dan we in Indonesië ooit hebben gehad.’ Hij schoof zijn vingers in haar dikke, donkere haar, trok haar naar zich toe en gaf haar nog een kus. ‘Vertrouw me nu maar, schat. Alsjeblieft.’

Ditmaal sprak ze hem niet tegen, maar de bezorgdheid in haar ogen bleef terwijl hij zijn tassen pakte en bij de auto vandaan liep. Hij stuurde haar een sms’je toen hij was ingecheckt en liet haar nog eens weten dat hij van haar hield en dat ze zich nergens zorgen over hoefde te maken. Maar ze stuurde geen antwoord en ondanks zijn dringende behoefte aan slaap kon hij de uitdrukking op haar gezicht en de klank van haar stem niet van zich afzetten. Als haar angst nu eens een soort voorgevoel

over de film was? Misschien gebruikte God haar wel om hem en Keith te vertellen dat ze moesten stoppen. Nu, voordat ze alles kwijtraakten.

Hij trok zijn veiligheidsgordel strakker aan en staarde uit het raam. Maar aan de andere kant stond Keiths vrouw wel volkomen achter hun plannen. Haar vader was tenslotte een van de investeerders. Bovendien was Keiths dochter, Andi, eerstejaarsstudente aan de Indiana University, dus zouden de opnamen Keith een blik in Andi's wereld geven, iets waar hij dankbaar voor was. Andi wilde actrice worden en hij had gehoord dat haar kamergenote acteren als hoofdvak had gekozen. De twee studentes zouden in de film figureren, dus Keiths hele gezin stond te popelen om met de opnamen te beginnen.

Chase beet op de binnenkant van zijn lip. Al vanaf het begin waren Kelly en hij degenen geweest die steeds bezwaren hadden geopperd, maar nu hij op weg was naar Indiana moest Chase zich niet op zijn zorgen, maar op de film richten.

Hij besteedde geen aandacht aan de knoop in zijn maag en leunde tegen het harde, koude plastic om het vliegtuigraampje. De film die ze wilden maken heette *De laatste brief*. Het was het verhaal van een student wiens leven op zijn kop komt te staan als zijn vader plotseling een fatale hartaanval krijgt. De jongen weet niet hoe hij verder moet tot zijn moeder hem een brief geeft – een laatste brief van zijn vader. De brief zet Braden ertoe aan het geloof te gaan ontdekken en de waarde van een goed gezinsleven te onderkennen, en uiteindelijk krijgt hij een prachtige toekomst die hij totaal niet had verwacht.

Het verhaal was een parabel, een illustratie van de Bijbeltekst Jeremia 29:11: *Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de Heer. Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk: Ik zal je een hoopvolle toekomst geven.* Dat vers zouden ze tijdens de opnamen elke dag in gedachten houden. Daar twijfelde Chase niet aan.

Hij deed zijn ogen dicht en hoorde plotseling de muziek in zijn borst opwellen. Hij voelde de emoties die een bioscoop-

zaal vol filmpubliek vulden, zag de beelden die over het grote scherm dansten en stelde zich voor dat de hele onderneming zijn stoutste verwachtingen zou overtreffen.

Maar de weg van hier naar daar was misschien wel een eindeloze landweg vol hobbels en kuilen.

Ze stonden nog bij de gate te wachten tot het vliegtuig naar de startbaan zou taxiën. Chase knipperde met zijn ogen en staarde uit het raampje, over het vliegveld heen naar de lucht. Die was deze week strakblauw, nergens een wolkje te bekennen, iets wat Chase en Keith beiden passend hadden gevonden. Want waar Kelly ook bang voor was, hoeveel stress deze beslissing ook met zich meebracht, dit was het moment waarvan Chase en Keith hadden gedroomd. Hiervoor hadden ze plannen gemaakt, dit was het hoogtepunt van een leven lang geloven dat God hen bij de redding van de wereld wilde betrekken – niet op het zendingsveld in Indonesië, maar in volle bioscopen in heel Amerika. Oak River Films noemden ze zichzelf. Die naam was voortgekomen uit hun liefde voor de eerste psalm. Chase had de eerste drie verzen daarvan al lang geleden uit zijn hoofd geleerd: *Gelukkig de mens die niet meegaat met wie kwaad doen, die de weg van zondaars niet betreedt, bij spotters niet aan tafel zit, maar vreugde vindt in de wet van de Heer en zich verdiept in Zijn wet, dag en nacht. Hij zal zijn als een boom geplant aan stromend water. Op tijd draagt hij vrucht, zijn bladeren verdorren niet. Alles wat hij doet komt tot bloei.*

Oak River Films. Keith en hij wilden hun hele doen en laten baseren op hun liefde voor God en de overtuiging dat ze voor Hem zouden bloeien als ze hun projecten dicht bij het levende water van Christus plantten. Chase ging verzitten. Hij herhaalde het Bijbelvers in gedachten. Waarom was hij bezorgd over wat voor hem lag? Hij geloofde toch dat God hem had opgedragen deze film te maken? Hij drukte zijn lichaam tegen de dun gestoffeerde stoel. Ademhalen. Rustig blijven en ademhalen.

Deze film zou hen maken of breken in de wereld van de

filmproducties in Hollywood. Het komt wel goed, had hij tegen zichzelf gezegd toen hij pas aan deze onderneming was begonnen. Maar naarmate de reis naar Bloomington in Indiana dichterbij kwam, voelde hij meer spanning. Ze kregen telefoontjes van goedbedoelende investeerders die vroegen of ze al voldoende acteurs hadden gevonden en wanneer de opnamen zouden beginnen. Zij twijfelden er niet aan dat Chase en Keith hun investering rendabel zouden maken, maar ze waren wel nieuwsgierig.

Net zoals ieder ander die bij de film betrokken was.

Keith handelde de telefoontjes af. Hij was de rustigste van hen tweeën en had een grenzeloos geloof. Producenten die geld van studio's aannamen, gaven de creatieve regie voor een deel uit handen. Chase en Keith wilden de boodschap van deze eerste film door niemand laten veranderen, zelfs niet als ze daarvoor veel studiogeld zouden mislopen.

Op momenten als deze maakte Chase zich overal zorgen om. Zijn vrouw en zijn dochtertjes thuis, het moordende schema dat ze voor het productieteam hadden opgesteld. Chase masseerde zijn voorhoofd met zijn duim. De zorgen vormden een lange lijst. Hij moest leiding geven aan een groep acteurs met flinke ego's. Een van hen had prijzen gewonnen en twee anderen waren heel bekend. De laatste twee hadden de reputatie getalenteerd, maar lastig te zijn. Hij zou ervoor moeten zorgen dat de sfeer in het team goed bleef en dat ze zich aan hun schema van vier weken hielden. Ondertussen moesten ze zich nog aan het budget houden ook. Hij was bezorgd dat het geld zou opraken, dat ze niet op tijd klaar zouden zijn en vroeg zich af of dit echt wel Gods plek voor hen was, of Hij echt wel wilde dat ze in zo'n bizarre wereld als Hollywood werkten.

Chase zuchtte diep en langzaam. Naast hem zat een vrouw met wit haar een tijdschrift te lezen, maar af en toe keek ze zijn kant op, waarschijnlijk omdat ze zin had in een praatje. Chase had daar geen behoefte aan. Hij keek weer uit het raam en er

verscheen een beeld voor zijn geestesoog, een beeld van een flatgebouw, afgezet met politietape. Het beeld was uit de tijd dat hij nog in de San Fernando Valley op de middelbare school zat en Californië door een zware aardbeving was getroffen. De schade was aanzienlijk, maar het appartementenblok van Northridge Meadows was het ergst getroffen. In een paar seconden tijd was het drie verdiepingen hoge gebouw ingestort. Het gewicht van de bovenste twee verdiepingen was te zwaar geworden voor de trillende fundering.

Chase huiverde.

Zo kon het hun over een paar maanden ook vergaan als de opnamen niet goed verliepen, als de fundering van hun budget het gewicht van wat erop plaatsvond niet kon dragen. Chase voelde de druk ervan al op zijn schouders.

‘Neem me niet kwalijk.’ De vrouw naast hem tikte hem op zijn arm. ‘Zit in het vakje van de stoel voor u de folder met belastingvrije artikelen? Die van mij is weg.’

Chase keek en vond wat de vrouw zocht. Hij glimlachte en gaf het haar. ‘Dat helpt u de tijd door te komen.’

‘Ja.’ Ze had vriendelijke, blauwe ogen. ‘Vooral tijdens het opstijgen. Meestal vind ik wel iets voor mijn lieve, kleine Maxje. Dat is mijn hond, een kruising tussen een cocker spaniël en een dwergpoedel. Een droppie.’

‘Vast.’ Chase knikte en keek weer uit het raam. Het werk bracht spanning met zich mee. Dat had hij van het begin af aan geweten. Keith en hij waren de producers; dat veroorzaakte een zeker gevoel van opwinding, ontzag, vrees en bezorgdheid, want elke dollar die ze voor deze film hadden geworven, elke kans dat een investeerder zich aan hun film verbond, bracht ook de mogelijkheid met zich mee dat er iets misging.

‘Heb je je wel eens afgevraagd,’ had Chase nog maar een paar dagen geleden aan Keith gevraagd toen ze in een broodjeszaak zaten, ‘of we misschien niet beter in Indonesië hadden moeten blijven?’

Keith schonk hem alleen maar die trage glimlach, de glimlach die zijn gezicht veranderde als zijn zelfvertrouwen uit een bovenaardse bron kwam. 'Dit is de plek waar we moeten zijn.' Hij nam een hap van zijn broodje, wachtte tot hij die had doorgeglukt en keek Chase indringend aan. 'Die overtuiging heb ik heel sterk.'

Waarheid en integriteit. Dat waren de zaken waar Keith zich zorgen over maakte. De waarheid van de boodschap als de film straks klaar was en in première ging en de integriteit van de acteurs, de filmploeg en het productieteam, de investeerders en de studio's. Keith beschouwde elke dag als een test, omdat God toe zou kijken.

Chase zag het ook zo, maar hij voelde zich niet gespannen omdat hij onder het waakzame oog van God zou werken. Het was wel belangrijk, maar God accepteerde hen hoe dan ook, of ze hun filmmissie nu zouden hebben volbracht als ze straks weer naar huis gingen of niet. Chase was eerder bezorgd omdat de hele wereld toekeek wat voor film ze met zijn tweetjes met zo'n beperkt budget konden maken. En als ze faalden, zou de hele wereld dat ook weten.

Ze waren opgestegen en de vrouw naast hem sloeg de catalogus dicht en gaf hem die. 'Ik heb het allemaal al eens gezien. Er zit niets nieuws voor Max bij.' Ze haalde een magere schouder op. 'Ik heb deze reis de laatste tijd vaak gemaakt. Ik probeer mijn huis in Indiana te verkopen.'

Chase had nog steeds geen zin om te praten, maar de vrouw deed hem aan zijn oma denken. Ze had iets hartelijks en nog iets... iets verdrietigs, misschien. Wat het ook was, hij vond dat hij haar in ieder geval een beetje aandacht moest geven. 'Gaat u naar San Jose verhuizen?'

'Ja. Het wordt tijd, denk ik.' Ze keek recht voor zich uit naar niets in het bijzonder. 'Ik heb mijn hele leven in Indiana gewoond.' Het licht van het raam viel over haar zachte, gerimpelde huid en even verdween haar glimlach. Ze moest op zijn

minst tachtig zijn, maar ze leek tien jaar jonger. Toen, alsof ze zich plotseling herinnerde dat ze een gesprek met een vreemde was begonnen, glimlachte ze weer naar Chase. 'En u? Bent u op weg naar huis?'

'Nee.' Hij ging scheef op zijn stoel zitten, zodat hij met zijn rug tegen het raam zat. 'Ik ga voor zaken naar Bloomington.'

Ze leek blij dat hij met haar wilde praten. 'Voor zaken!' Ze trok een wenkbrauw op. 'Mijn man was zakenman. Wat voor werk doet u?'

'Ik zit in de filmproductie.' Chase werd een beetje licht in zijn hoofd en voelde zich bevoorrecht toen hij het woord uitsprak. 'We gaan vier weken op locatie werken.'

'Productie! Wat geweldig!' Ze vouwde haar handen op haar schoot. 'Mijn achterneef zit ook in de productie. Die werkt in een conservenfabriek. Hij controleert de hele dag potten apelmoes en rabarber.'

Chase deed zijn mond open om tegen haar te zeggen dat hij niet aan de lopende band stond maar films produceerde, maar ze was nog niet uitgesproken.

'Hij werkt er nog maar een paar maanden, maar ik denk niet dat hij er lang zal blijven. Hij wil terug naar school.' Ze hield op een lieve manier haar hoofd schuin. 'Hebt u uw school afge maakt, jongeman?'

'Ja, mevrouw, maar...'

'Ach, natuurlijk.' Ze lachte om zichzelf. 'U bent vast manager en bent op weg naar de boomgaarden in Bloomington om de oogst te controleren en erop toe te zien dat die naar opslagplaatsen in het hele land wordt verstuurd.' Ze knikte zo bemoedigend als ze kon. 'Dat is erg belangrijk werk.' Haar vinger wees even in zijn richting. 'De mensen vinden het heel vanzelfsprekend dat er fruit in de winkels ligt. We lopen naar binnen en nemen zomaar aan dat we er een pond appels of uien kunnen kopen.' Ze ging achterover in haar stoel zitten, maar keek hem recht in zijn ogen. 'Agrarische bedrijven zijn niet weg te denken uit

Amerika.' In haar glimlach lag iets van bewondering besloten. 'Bedankt voor wat u voor dit mooie land doet... hoe zei u ook weer dat u heette?'

'Chase. Chase Ryan.'

'Matilda Ewing. Mattie.'

'Prettig met u kennis te maken.'

'Nou, meneer Ryan, ik vind het ook prettig om kennis met u te maken. Maar hoe zit het met uw gezin thuis? Vier weken is een erg lange tijd om van elkaar gescheiden te zijn. Het huwelijk van mijn zoon is zo bijna op de klippen gelopen. Hij was vertegenwoordiger... hij moest ander werk zoeken om zijn gezin te redden.' Ze zweeg nauwelijks voor de volgende zin. 'U hebt toch ook een gezin?'

'Ja, mevrouw. Het valt niet mee om van huis te zijn.' De openheid van de vrouw raakte hem. 'Mijn vrouw Kelly is thuis met onze twee dochtertjes. Ze zijn vier en twee.'

Haar adem stokte van verbazing. 'En u gaat vier weken weg! Dan moet u een schat van een vrouw hebben. Het is geen kleinigheid om vier weken helemaal alleen voor een gezin te zorgen.'

'Nee, mevrouw.' Chase vroeg zich af of de vrouw soms een beetje in de war was. Een paar tellen geleden prees ze hem nog om zijn prachtige beroep en nu las ze hem zo ongeveer de les dat hij zo lang op reis ging.

'Let wel,' zei ze. 'Fruitteler is een mooi beroep. Maar wees voorzichtig. Als je elkaar zo lang niet ziet, verrijzen er schuttingen. En aan de andere kant van de schutting is het gras nooit zo groen als het lijkt.'

De stewardess kwam langs en keek hen aan. 'Wilt u iets drinken?'

Matilda vroeg om frisdrank en raakte al wachtend in gesprek met de persoon die langs het gangpad zat. Chase kreeg daardoor weer de gelegenheid om uit het raam te staren en na te denken over de wijze woorden van de vrouw. Het deed er niet toe dat

ze een beetje hardhorend was. Chase vond het bijna leuk dat die vriendelijke vrouw dacht dat hij fruitteiler was in plaats van filmproducer. En haar opmerkingen over zijn gezin sloegen de spijker precies op zijn kop. Vooral die over schuttingen.

Door al zijn eigen zorgen had hij zich niet afgevraagd hoe het voor Kelly en hun dochtertjes zou zijn dat hij vier weken van huis was.

Hij moest al nadenkend over zijn gesprek met Matilda in slaap zijn gevallen, want al heel snel tikte ze hem weer op zijn arm. ‘Meneer Ryan, we gaan landen. U moet uw stoel overeind zetten.’

Hij strekte zijn benen aan weerszijden van zijn laptoptas en deed wat hem gezegd was. ‘Dank u.’

‘Geen dank.’ Ze verstelde de ventilatie boven haar stoel. ‘U sliep behoorlijk vast. U zult het nodig hebben als u aan de slag gaat.’

‘Ja.’ Chase wreef in zijn ogen en haalde zijn vingers door zijn haar. Toen hij helemaal wakker was, draaide hij zich weer naar haar toe. ‘Waarom gaat u eigenlijk naar San Jose verhuizen, mevrouw?’

Eerst leek het of ze niet van plan was zijn vraag te beantwoorden. Ze kneep haar lippen op elkaar en staaarde naar haar handen, naar een smalle, gouden trouwring die eruitzag alsof hij lang was gedragen. Toen ze opkeek, was het verdriet er weer. ‘Mijn man en ik zijn achtenvijftig jaar getrouwd geweest.’ Ze wrong haar handen terwijl de woorden hun weg naar haar mond zochten. ‘Hij is afgelopen januari overleden. Mijn dochters willen dat ik dichterbij hen kom wonen.’ Ze glimlachte, maar haar ogen lachten niet mee. ‘We zoeken een appartement in zo’n... zo’n serviceflat. Een plek waar Max en ik allebei mogen wonen.’ Aan haar gezicht zag hij dat ze zich niet op haar gemak voelde bij het idee, maar dat ze zich er ook niet tegen verzette. ‘Ik ben soms wat vergeetachtig en, nou ja, soms hoor ik niet zo goed meer als vroeger. Het is een goed idee.’ In haar

ogen las hij iets dieps en moois. ‘Vindt u ook niet?’

‘Ja.’ Hij had de neiging zijn armen om de vrouw heen te slaan. Het arme mens.

‘Mijn dochters zeggen dat ik niet opschiet.’ Ze keek weer recht voor zich uit. ‘En misschien is dat ook wel zo. Als ik dat huis afsluit en voor de laatste keer de deur achter me dichttrek, is het afgelopen.’ Ze keek hem met tranen in haar ogen aan. ‘We hebben er vijftig jaar gewoond. Aan elke vierkante centimeter heb ik honderd herinneringen.’

‘Het zal niet meevallen om er weg te gaan.’

‘Nee.’ Matilda haalde haar neus op. ‘Daarom zeg ik ook dat u moet oppassen voor die schuttingen, meneer Ryan.’ Ze kreeg zichzelf langzaam weer in de hand. ‘Productie of geen productie, zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens. Uw gezin moet op de eerste plaats komen. Kinderen worden groot en God geeft ons geen onbeperkte tijd met onze dierbaren.’

‘Dat is waar, mevrouw.’

De stem van de piloot klonk door de luidsprekers en zijn aankondiging maakte een einde aan het gesprek met Matilda. Ze begon weer met de passagier links van haar te praten en pas toen ze aan het einde van de vliegtuigslurf liepen, draaide ze zich om en keek ze hem nog een keer met twinkelende ogen aan. ‘Succes met de oogst, meneer Ryan. Vergeet niet wat ik u over schuttingen heb verteld. Het groenste gras vindt u thuis.’

Chase bedankte haar nog een keer en toen was ze weg; tussen de gate en de bagageband zag hij haar niet meer. Hij huurde een Chevrolet Tahoe en ging op weg naar Bloomington. Toen hij daar aankwam, belde hij meteen Kelly.

‘Hallo?’

‘Schat... met mij.’ Chase voelde zich opgelucht. Hij praatte sneller dan normaal. ‘Ik had op het vliegveld iets tegen je moeten zeggen toen we afscheid namen. Ik bedoel, we hebben daar een tijd gestaan en ik heb je niet eens verteld wat ik je had moeten vertellen. Daarom bel ik je.’

Ze lachte. ‘Ik geloof dat er iemand te veel koffie op heeft.’

‘Nee.’ Hij ademde langzaam uit en beheerste zich. ‘Wat ik wil zeggen is dat ik blij met je ben, Kelly. Je moet een hele tijd in je eentje voor het huis en de meisjes zorgen en ik... ik heb je niet eens bedankt.’

Heel even kwam er geen reactie. ‘Meen je dat echt?’ Een aarzelende vreugde klonk in haar stem door.

‘Ja.’ Een ander beeld kwam bij hem boven. Zij tweeën, hand in hand voor in een kerk vol familie en vrienden, Chase in de wetenschap dat hij van niemand op de hele wereld meer kon houden dan van de mooie bruid die voor hem stond. ‘Ik hou van je, Kelly. Dat moet je nooit vergeten, goed?’

‘Goed.’ Ze lachte en dat klonk als een windorgeltje in een zomerbries. Hij had haar al een tijd niet op die manier horen lachen. ‘Je weet niet hoeveel het voor me betekent... dit telefoontje.’

‘Ik mis je nu al. Geef de meisjes een kus van me.’

‘Goed. En, o, Chase... nog één ding.’ Ze lachte weer. ‘Doe je best morgen... ik weet dat je dit kunt. Ik heb gebeden sinds je weg bent en ik heb het idee dat God me een aantal dingen duidelijk heeft gemaakt. Dit project gaat jullie stoutste verwachtingen overtreffen.’

Haar optimisme blies zijn dromen nieuw leven in. ‘Echt?’

‘Ja.’ Op de achtergrond klonken de stemmen van de meisjes die een kinderliedje zongen. ‘Ik geloof in je, Chase. Ik beloof dat ik dat zal blijven doen.’

‘Bedankt.’ Hij dacht aan de oude Matilda. Ze zou glimlachen als ze hun gesprek hoorde. ‘Goed, dan. Dan ga ik maar naar mijn oogst.’

‘Je oogst?’ In Kelly’s stem klonk nog steeds een lach. ‘Waar heb je het in vredesnaam over?’

‘Laat maar.’ Hij grinnikte. Hij zei nog een keer dat hij van haar hield en beloofde haar die avond te bellen om de meisjes welterusten te zeggen. Toen hij had opgehangen, betrapte hij

zichzelf erop dat hij opnieuw aan de woorden van die lieve vrouw dacht. In zekere zin ging hij echt op weg naar de akkers, naar een oogst die moest worden binnengehaald – de oogst van mensenharten en zielen die misschien alleen zou worden binnengehaald als ze een film van hoge kwaliteit maakten. Maar hij dacht vooral ook aan de schuttingen.

De komende maand waarin de film zou worden geproduceerd, zou het uiterste van Keith en hem vergen. Maar hoe hobbelig de weg ook werd, hij beloofde zichzelf dat hij aan dezelfde kant van de schutting zou blijven als Kelly en zijn dochters. Want Matilda had gelijk.

God gaf een mens geen onbeperkte tijd met zijn dierbaren.

Hoofdstuk twee

Het was al na middernacht en stil in huis toen Keith Ellison klaar was met inpakken en naar het studeerkamertje naast de keuken van hun twee verdiepingen hoge huis in San Jose liep. De studeerkamer was de enige kamer die iets liet zien van de wereld die ze hadden achtergelaten, de verschillende dorpen in Indonesië waar Keith en Lisa en hun dochter Andi meer dan tien jaar hadden gewoond.

Keith knipte de staande lamp aan. Die verspreidde net genoeg licht om de foto's aan de muur zichtbaar te maken. Hij bleef staan bij de eerste, zijn lievelingsfoto, en glimlachte om de herinneringen die hij opriep. Hij was genomen in hun eerste maand op de zendingspost. Links stond de achtjarige Andi dapper naast Lisa, handen in haar zij, klaar om de hele stam over Jezus te vertellen. Lisa's ogen waren iets minder levendig. Ze was die week ziek geweest, maar was er sterker dan ooit van overtuigd dat Indonesië de plek was waar ze moesten zijn.

Chase en Kelly, pasgetrouwd, stonden rechts op de foto. De vastberadenheid stond duidelijk op hun gezichten te lezen, net als hun liefde voor elkaar. En in het midden, bijna een kop kleiner, stonden drie stamhoofden. Keith lachte zacht in zichzelf toen hij aan het gesprek dacht dat ze vlak voordat de foto was genomen hadden gehad.

Met behulp van een vertaler van Mission Aviation Fellowship hadden de leiders uitgelegd waarom ze de zendingen niet bij hun eerste bezoek aan het oerwoud hadden onthoofd. 'Jullie kwamen het vliegtuig uit,' vertelde het belangrijkste stamhoofd, 'en we wisten dat jullie niet levend naar huis terug zouden gaan.'

Maar toen...' zijn ogen werden groot, '... stapten uw bewakers achter u uit. Grote mannen. Drie meter lang met glanzend, gouden haar en lange zwaarden. Daarna waren jullie gerespecteerde gasten.'

Lisa en Kelly waren allebei wit weggetrokken toen de volle betekenis van het verhaal tot hen doordrong. Ze hadden geen drie meter lange bewakers meegebracht. De stamoudsten konden alleen maar engelen hebben gezien, hemelse beschermers die alleen voor de stamoudsten te zien waren en die door God waren gestuurd om ervoor te zorgen dat Keith en Chase en hun gezinnen hun werk konden doen. Daarna had Keith zich nooit meer zorgen gemaakt over hun veiligheid. Het was zoals het in de Bijbel stond: als God voor hen was, wie kon dan tegen hen zijn?

Ook nu nog, nu het zendingsveld niet langer Indonesië was, maar de harde, bijna overal droge grond van Hollywood.

'Hoi.'

Keith draaide zich om en zag zijn vrouw in de deuropening staan. 'Ik dacht dat jij sliep.'

'Nee.' Ze kwam naar hem toe en legde haar armen om zijn middel. 'Ik ben te opgewonden over wat je gaat doen. Ik kan niet geloven dat het eindelijk zover is.'

'Ik ook niet.' Hij boog voorover en kuste haar op haar voorhoofd. 'Weet je zeker dat je morgen niet mee kunt?'

'Ik wil het wel.' Ze hield haar ogen strak op de zijne gericht. 'Ik kom woensdag.'

'En dan blijf je zolang we daar aan het werk zijn?'

'Bijna wel.' Ze kuste hem vluchtig en even spraken alleen hun ogen. 'Ik ben zo trots dat je deze stap hebt gezet.' Ze maakte zich uit zijn armen los en draaide zich om naar de foto waar hij naar had staan kijken, de eerste aan de muur van hun studeerkamer. Met haar vingertoppen veegde ze wat stof van de lijst. 'Ik heb genoten van elk moment dat we bij die mensen hebben doorgebracht. Maar zelfs in die tijd vroeg ik God al

waarom we in Indonesië terecht waren gekomen terwijl jij ervoor in de wieg was gelegd om films te maken.’ Ze keek hem over haar schouder aan. ‘Volgens mij is er in Hollywood geen betere filmproducent dan jij, Keith. Dat meen ik echt.’

‘Lieverd, er zijn zo veel producers.’ Hij legde zijn arm om haar schouders.

‘Niet zo goed als jij.’ Ze legde haar hoofd op zijn schouder. ‘Ik heb gezien waartoe je in staat bent. Je bent heel bijzonder, Keith. De films die je als student hebt gemaakt, sloegen in als een bom. Weet je nog?’

‘Niet overal.’

‘Wel bij je professoren.’ Ze hief haar hoofd zover op dat ze hem kon aankijken. ‘Die zeiden dat je een aantal ervan voor het filmfestival moest insturen.’

‘Ja, dat is zo.’ Het leek wel of hij over het leven van iemand anders sprak als hij het over die tijd had. Het was zo lang geleden.

Ze legde haar arm om zijn middel en ging weer dicht tegen hem aan staan. ‘Niemand heeft zo veel talent en passie voor een levensveranderende boodschap als jij. Ik kan niet wachten om te zien wat God volgende maand gaat doen.’

‘Help me dat te onthouden.’ Hij glimlachte om het sterke geloof dat ze in hem had. ‘Herinner me eraan als ik het wil opgeven, goed?’

‘God heeft ons hier gebracht.’ In haar stem klonk niets dan volledig vertrouwen. ‘Hij laat niet toe dat je het nu opgeeft. En ik ook niet.’

Ze zwegen een tijdje terwijl ze de andere foto’s aan de muur bekeken, de foto’s van Andi, die op twaalfjarige leeftijd in de cockpit van het zendingsvliegtuigje zat alsof ze in haar eentje de lucht in wilde en van Lisa die twee baby’s vasthield van vrouwen uit het dorp die hun leven aan Christus hadden gegeven. Chase en Kelly die het been van een gewonde man behandelden en een foto van twee stammen die bij elkaar waren geko-

men voor de Bijbelstudie nadat ze tientallen jaren oorlog tegen elkaar hadden gevoerd.

‘Het werk dat we toen deden, was zo zwart-wit.’ Hij haalde zijn arm van haar schouders en pakte een ingelijste foto van hun dochter van het volle bureau. ‘Ik maak me zorgen om Andi... ik vraag me af of ze zich wel goed zal aanpassen.’

Ze waren nu bijna twee jaar terug uit Indonesië en Andi had net de middelbare school afgerond. Ze was even zonnig als altijd, maar soms overschreden haar enthousiasme en animo voor elke nieuwe dag de grens van uitbundigheid naar uitdagendheid. Er blonk iets wilds en avontuurlijks in Andi’s ogen en Keith en Lisa hadden meer dan eens vurig voor hun dochter gebeden en God gesmeekt haar te beschermen en haar charisma en nieuwsgierigheid ten goede te gebruiken.

‘Ze houdt van het leven.’ Lisa glimlachte. ‘Ze wil eruit halen wat erin zit.’

‘Maar ze moet van het leven houden dat God voor haar wil.’

‘Dat gaat ze ook doen.’ De kracht in Lisa’s ogen bleef onveranderd. ‘En zolang het nog niet zover is, houden we evengoed van haar.’

‘Precies.’

Lisa gaf hem nog een kus. ‘Ik zie je boven.’

Toen ze weg was, keek Keith nog een tijdje naar de foto van hun enige kind, hun geliefde dochter. In Andi’s kindertijd had ze talloze mensen tot Christus geleid met haar tomeloze liefde voor God. De lokale mensen werden aangetrokken door haar blonde haar en blauwe ogen en de onschuldige manier waarop ze vol overgave aanbiddingsliederen zong en haar handen op-hief in gebed.

Vanaf het moment dat ze had kunnen lopen, was Andi niet bang geweest voor vreemden. Ze gaf hun alle aandacht, leefde met hen mee en maakte in een oogwenk vrienden. Toen ze dertien was, was ze een keer niet thuisgekomen voor het

avondeten, dus was er snel een zoekactie gehouden. Een half uur later was Andi bij de naburige stam gevonden waar ze de vrouwen in hun eigen taal over de genade van Christus zat te vertellen.

Maar toen ze bijna zestien werd, moesten Keith en Lisa toegeven dat het voor hun dochter misschien niet veilig meer was in het oerwoud. Ze was mager, had lange benen en droeg haar lange, blonde haar in een vlecht op haar rug. Door alle tijd die ze buiten doorbracht, was haar huid honingkleurig geworden en de mensen in het dorp zagen haar niet meer als de schattige kleuter die ze was geweest. Ze begonnen anders met haar om te gaan – bijna alsof ze iets mystieks of bijzonders had. Vooral de mannen keken altijd naar haar als ze langsliep.

Keith en Lisa lieten haar mannenbroeken en wijde blouses dragen, maar Andi trok desondanks de aandacht. Nu, in een spijkerbroek en een mooie trui, was Andi adembenemend, een schoonheid met grote, onschuldige, ogen en nergens bang voor. Keith kon zich de uitwerking die ze op de mannelijke eerstejaarsstudenten van de Indiana University had alleen maar voorstellen.

En haar belangstelling voor acteren? Vanaf het moment dat Chase en hij hadden besloten naar Amerika terug te gaan en films te gaan maken die de cultuur misschien konden beïnvloeden, was Andi vastbesloten geweest op het witte doek te verschijnen. Keith en Chase hadden elkaar op de filmacademie ontmoet en hadden lang genoeg met jonge acteurs samengewerkt om talent te herkennen. Er bestond een X-factor die essentieel was voor jonge mensen die iets in de filmwereld wilden bereiken. Iets ondefinieerbaars.

Wat het ook was, Andi had het. Daar waren Keith en Chase het over eens. Maar wat nu? Ze kon de volgende Reese Witherspoon of Kate Hudson worden, maar hoe kon dat verschil maken voor de eeuwigheid? En hoe moest het dan met Andi's geloof? Kon dat het hoofd bieden aan de filmindustrie, de be-

roemdheid, de belachelijk kritische blikken?

Keith zette de foto op zijn bureau terug. Soms wilde hij dat ze met z'n allen terug konden gaan naar Indonesië, waar het leven eenvoudiger was en de bezigheden waarmee ze hun dagen vulden vastomlijnd waren en een duidelijk doel hadden. Voordat de hedendaagse cultuur Andi kon veranderen. Maar ze konden nu niet meer terug. Dit was de plek waar ze wilden zijn en Keith en Lisa hadden geen andere keuze dan haar haar dromen te laten volgen, inclusief haar verlangen het hele leven in de armen te sluiten en te ervaren.

Welke prijs de lessen die daarvoor nodig waren ook zou hebben.

Keith was dankbaar dat hij de komende vier weken de kans zou hebben tijd met haar door te brengen, haar kamergenote te ontmoeten en te zien of ze haar plek op de universiteit had gevonden. Toch was hij ook bezorgd. Bewaar haar, God... alstublieft. Ze moet volwassen worden en wij moeten haar loslaten... maar houdt U haar op het rechte pad. Alstublieft.

Een zin uit de preek van vorige week klonk weer in zijn hart. 'Maakt u zich geen zorgen om uw kinderen,' had de dominee gezegd. 'Voed ze op in de weg waarop ze moeten wandelen, bid voor ze en vertrouw ze aan Jezus toe. Hij houdt nog meer van ze dan u.'

Ja, zei Keith tegen zichzelf. Dat is zo. Dat hadden Lisa en hij toch ook gedaan? Ze hadden Andi opgevoed met de weg die ze moest bewandelen en hadden voor haar gebeden. Nu moesten ze haar in haar eerste jaar van de universiteit aan Jezus toevertrouwen. Dat betekende dat de kamergenote die ze had gekregen precies de juiste persoon was voor deze nieuwe fase van hun leven. Ze wisten de naam van het meisje nu en Keith had even vaak voor haar gebeden als voor Andi. Het was een meisje uit dezelfde plaats, een dochter van een footballtrainer en de oudste van zes kinderen. Ze had acteren als hoofdvak, net als Andi, en haar geloof was zo belangrijk voor haar dat ze het op

het formulier had ingevuld toen ze een aanvraag voor een kamer indiende.

Een meisje dat, naar Keith verwachtte, niet alleen een leuke kamergenote voor Andi zou zijn, maar meer dan dat.

Een verhoring van hun gebeden.